

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

351.81

Szerző:

Cím:

Közlekedési misériák

Hely

"1916"

Forrás:

*Pesti - Hírl.**Bp.**1916. F. 3.*

Közlekedési misériák.

Ötven százalékkal emelik a bérkocsik viteldiját. Attól a szokástól, amely az utóbbi időben a városházán lábrakapott, hogy t. i. az egyes bizottságokat rendszerint a *közönség érdekei ellen* hívják össze, ezuttal sem tértek el. Bár általános a panasz és a fölháborodás, hogy bérkocsin közlekedni nyomorúság, ezefelől az uraknak soha eszükbe se jutott egybehívni a közlekedési bizottságot, hogy megbeszéljék, miként lehetne a türethetlenn és sok emberáldozatot követelő helyzeten javítani.

Emlékezetünk szerint a háboru kitörése óta, tehát közel harmadfélv alatt a közlekedési bizottság mindössze ötször tartott ülést és *mind az öt esetben kizárólag árdrágítással foglalkozott*. Kétszer az autó-taxi vállalat kívánságát teljesítette, háromszor pedig a bérkocsisokét. Ugy látszik, hogy a közlekedési bizottság sem érez magában hivatottságot egyébire, mert különben tiltakoznia kellene az ellen, hogy csupán erre a célra használják föl.

A főváros lakossága bizonyára nem azért választotta meg a városatyákat, hogy ilyen szármalmas szerepre vállalkozzanak. Elismerjük, hogy bizonyos fokig méltányos az áremelés és így a viteldij kérdésének tárgyalása elől nem térhetnek ki. De hát nem lehet és nem szabad úgy eljárni, mintha a közlekedési politika nem állana egyébből, mint viteldij-emelésből.

Rá kell mutatnunk, hogy a *villamos balesetek*, amelyek legtöbb esetben végzetes kimenetelűek, az *utóbbi hónapokban napirenden vannak*. Alig mulik el nap, amikor két-három elgázolásról ne számolna be a rendőrség. A szerencsétlenség legtöbbször olyképpen történik, hogy az utast, aki a megindított kocsira föl akar ugrani,

elűli a hátsó kocsit, amelynek a kerekei aztán összezúzzák. E rendszeres balesetek fölött a főváros hatósága napirendre tér és még annyi láradtságot sem vesz magának, hogy kutatná a baj okát és az elhárítás módját. Megnyugtálja a lelkiismeretét azzal, hogy háboru van, hogy a személyzet kevés, tanulatlan és főképpen, hogy a közönség maga okozza vesztét. *Ezzel szemben a tény az, hogy miután a kocsik rendszertelenül, rendkívül hiányosan közlekednek és az utas arra van kárhoztatva, hogy hat-nyolc zsufolt kocsit után a hetedikre várjon s végre, mikor aztán látja, hogy ebben a hetedikben van néhány ülő- vagy állóhely, mindenáron igyekszik arra följutni. Igen ám, de ott van a kalauz. Ez a férfivagy női ruhába bujtatott „hatósági közeg” a kocsit belsejéből a világért sem menne ki a peronra, hanem egy-két pillanat múlva megrántja a csengő szíját, nyilván úgy gondolkozva, hogy aki ügyes volt, az már fölugorhatott, aki pedig ügyetlen, az törje a nyakát.*

Igen tisztelt vezetőség, bizottság és villamos igazgatósági tag urak, hát csakugyan előbbre való a viteldij kérdésével foglalkozni, mint e téren rendet teremteni? Igaz, hogy miután az illetékes tényezőknél közpénzeken horribilis drága autó áll rendelkezésükre, hát őket nem igen érheti az a katasztrófa, aminek Budapest egész polgársága a legnagyobb elővigyázat mellett is lépten-nyomon ki van téve, de hát az autó használat — ami ma autonként és személyenként évi harminc-negyven ezer korona közterhet jelent, — nem lehet jogcím arra, hogy ne törődjenek a másokat érhető szerencsétlenséggel. Meg vagyunk győződve, ha mindazokat, akik a városnál döntő faktórok a közlekedési ügyek intézésében, rákényszerítenék arra, ^{HOVY} két-három héten keresztül villamos kocsikon közlekedjenek, egyszerre mindent elkövetnének az ijesztően nagyszámú balesetek csökkentésére, mert hiszen

ezuttal már a saját nagyrabecsült bőrükről is lenne szó.

Nem kívánunk ezuttal rámutatni arra a rengeteg sok anomáliára és szekaturára, aminek a közönség a közlekedési eszközök igénybevételekor örökösen ki van téve. Hiszen erről mindegy egyes ember tud, csak a főváros vezetősége nem akar a világért sem tudomást szerezni róla. Hét-főn délben egybegyűlt a közlekedési bizottság, hogy a már kétszer érzékenyen fölemelt bérkocsiviteldiját most egyszerre újabb ötven százalékkal emelje. Jellemző, hogy csakis ez az egyetlen egy tárgy szerepelt a napirenden. Az újabb árdrágítás azt jelenti, hogy aki bemelegszik ülni a rozoga, piszkos kocsiba, amelynek bakján morozus és minden válaszra elszánt ember ül, eléje pedig egy agyongyötört, kiéheztetett, egy lábára sánta és két szemére vak táltos van fogva, az az eddigi egy korona alapdíj helyett egy korona ötven fillért tartozik fizetni és ha a viteldiját jelző tábla rövidke menet után három koronát mutat, akkor négy korona ötvenet kell fizetni. Vagyis kellene! Mert hát olyan merész ember sok fog még akadni, aki ilyen árak mellett is föl száll a kocsiba, de olyan vakmerő utas bizonyára nem akad, aki le merne szállni — borralvaló nélkül. Ha emelkedik a viteldij, ennek arányában lesz követelődzőbb a kocsis és nagyobb a borralvaló.

A közlekedési bizottság, — mi telhetett tőle? — az ötven percentes emelést a legnagyobb készséggel megszavazta. És még szép ezektől az uraktól, hogy ötven percentre kiegyeztek, mert volt közöttük egy, névszerint *Földes Árpád*, aki azt mondta, hogy ő az ötven perccel nem elégszik meg. Az éjjeli menetknél száz percentes árdrágítást kíván. Hiába, amint láthatjuk, még vannak városatyák, akik az árdrágításért lelkesedni tudnak. Már olyanokat is szeretnénk látni és hallani, akik a közönség érdekeit is ily dicsőretre méltó buzgalommal képviselik. Reméljük, hogy az október 11-iki közgyűlésen, amikor a tarifa emelését tárgyalni fogják, ilyenekhez is lesz szerencsénk.